

— Ну чого ти як маленька? —
прошепотіла відьма Кукарача своїй
мітлі. — Це ж зовсім не боляче.
Усього лиш дві різочки*...

* Множина від слова різочка — різочкі, різочок.
Однак якщо ми говоримо про дві, три, чотири
штуки, тоді різочки — наголос падає на перший
склад.

Сонце щойно прокинулося й потягувалося у своїй м'якій постелі з хмар. Його промінчики торкалися дахів високих будинків, освітлюючи та зігріваючи їх після прохолодної ночі.

Сонна відьма Кукара́ча підмітала подвір'я та втішала як могла свою мітлу. У мітлі відучо́ра стирчали в різні боки й готові були випасти дві сухі березові різочки. Це були молочні різочки́. Так-так, молочні різочки́, як у маленьких дітей молочні зубки. Мітла страшенно боялася і дрижала.

— Припини нарешті тремтіти, — умовляла відьма мітлу. — Нічого страшного з твоїми різочками не станеться. Вони випадуть. Уночі ж прилетить фея та забере їх. А замість старих виростуть нові, зелененькі. От побачиш, яка красива ти будеш у листочках!

Мітла прислухалася й на хвилинку переставала труситися. А потім усе починалося знову.

— Як ти мене змучила! — бідкалася Кукара́ча. — Ну що з тобою робити? У всіх мітли як мітли, а в мене якась тремтли́ва боягузка. І дрижить, і тремтить, і трусить-ся... Ми з тобою так узагалі нічого не підметемо, і двір лиші́ться брудним. Потім усі будуть тицяти в нас пальцями й казати, що ми нечупа́ри. Ти цього хочеш?

Мітла мовчала.